

# 1

In de begindagen van de Grote Oorlog, op de slagvelden van Apres en Ives, heb ik geleerd binnen een oogwenk wakker te worden. Een aanpassing van levensbelang, aangezien diepe slapers kans liepen bij het ontwaken begroet te worden door een Drense commando met een loopgravenzwaard. Alles welbeschouwd is het een overblijfsel van mijn verleden dat ik liever kwijt zou zijn. Situaties waarin je over je hele scala aan zintuigen moet beschikken zijn zeldzaam, en over het algemeen knapt de wereld ervan op als je haar niet al te scherp ziet.

Om een voorbeeld te geven: mijn kamer was zo'n plek die je het beste half slapend of suf van de drank in ogenschouw kunt nemen. Laat herfstlicht sijpelde door mijn stoffige raam naar binnen en maakte het toch al verlopen interieur nog minder aantrekkelijk. Zelfs naar mijn maatstaven was het een vuilnisbelt en mijn lat ligt laag. Een versleten commode en een beschadigde tafel met stoelen vormden samen met het bed het enige meubilair, en op de vloer en muren zat een laag vuil. Ik waterde in de nachtspiegel en keerde hem om boven de steeg onder me.

Het leven in Laagstad was in volle gang. De straten galmden van het krijsen van viswijven die de vangst van de dag aanprezen aan sjouwers die met kisten op weg waren naar het noorden, naar de Oude Stad. Op de markt een paar straten naar het oosten verkochten handelaren te lichte waar voor gesnoeide kopermunten aan tussenpersonen, terwijl in de Lichtstraat straatschoffies loerden naar een argeloze marskramer of een te ver van huis geraakte aristocraat. In de hoeken en stegen echoden de buurtjongens de verkoopkreten van de viswijven, al was het op zachtere toon

en voor meer geld. Versleten tippelaarsters met ochtenddienst maakten lauwe avances naar voorbijgangers in de hoop dat hun verlepte charmes voldoende sterke drank of drugs zouden opleveren om weer een dag door te komen. De gevaarlijke mannen lagen voor het merendeel nog te slapen, hun messen in schedes naast hun bed. De echt gevaarlijke mannen waren al uren op en hun ganzenveren en kasboeken kregen amper rust.

Ik raapte een handspiegel van de vloer en hield hem op armlengte van me af. Zelfs op m'n best, geparfumeerd en gemanicurd, ben ik lelijk. Een grote, plompe neus onder te grote ogen, een mond als een asymmetrische steekwond in mijn gezicht. Mijn natuurlijke charme wordt nog versterkt door een verzameling littekens waar een masochist zich voor zou schamen, een bleke lijn over mijn wang waar een artilleriescherf me op een haar na velde, en mijn gescheurde linkeroor getuigt van een straatgevecht waarin ik tweede werd.

Vanaf het kale tafelblad knipoogde een ampul koboldsadem goedemorgen naar me. Ik ontkurkte hem en snoof eraan. Walgelijk zoete dampen vulden mijn neusgaten, direct gevolgd door een vertrouwd gonzen in mijn oren. Ik schudde het flesje – half-leeg, het was snel gegaan. Ik trok mijn hemd en laarzen aan, haalde mijn ransel onder mijn bed vandaan en liep de trap af om de late ochtend te begroeten.

Op dit uur van de dag was het rustig in de Waggelende Graaf, en bij ontstentenis van een mensenmassa in de gelagkamer trok de reusachtige gestalte van Adolphus de Grote, mede-eigenaar en kastelein, die achter de bar stond, alle aandacht. Ondanks zijn lengte – hij was een kop groter dan ik met mijn één meter tachtig – was zijn tonvormige torso zo breed dat hij een corpulente indruk wekte, hoewel nader onderzoek zou uitwijzen dat zijn omvang vooral uit spiermassa bestond. Adolphus was al lelijk geweest voor de pijl van een Dren zijn linkeroog had uitgeschoten, maar de zwarte lap die hij over de oogkas droeg en het litteken dat over zijn pokdalige wang liep maakten de zaak er niet beter

op. Dat gevoegd bij zijn langzame manier van staren maakte dat hij een bruto en een stomkop leek, en hoewel hij geen van beide was, hield het imago de mensen beschaafd in zijn bijzijn.

Terwijl hij de tapkast aan het schoonmaken was, weidde hij pontificaal tegen een van onze nuchterder stamgasten uit over het onrecht van vandaag de dag. Het was een geliefd tijdverdrijf. Ik liep erheen en pakte de schoonste kruk.

Adolphus was het oplossen van de problemen van de natie te toegedaan om zijn monoloog te onderbreken voor beleefdheidsfrases, daarom knikte hij me bij wijze van groet plichtmatig toe. 'En je bent het ongetwijfeld met me eens, als je ziet wat een mislukking Zijne Excellentie is als Grootkanselier. Laat hem maar weer rebellen gaan opknopen als Executeur van het Recht van de Troon – dat was tenminste een taak waarvoor hij geschikt was.'

'Ik begrijp niet helemaal waar je het over hebt, Adolphus. Iedereen weet toch dat onze leiders net zo wijs als eerlijk zijn. Kan ik nog een bord eieren krijgen?'

Hij draaide zijn hoofd naar de keuken en gromde: 'Vrouw! Eieren!' Nadat hij dit terzijde had beëindigd, wendde hij zich weer tot de dronkaard die hij verbaal in de tang had.

'Vijf jaar heb ik aan de Kroon gegeven. Vijf jaar en mijn oog.' Adolphus refereerde in een praatje graag aan zijn verwonding; blijkbaar leefde hij in de overtuiging dat die niet opviel. 'Vijf jaar tot mijn nek in de stront en het vuil, vijf jaar waarin de bankiers en aristocraten thuis rijk zaten te worden van mijn bloed. Een halve oker per maand is niet veel voor vijf jaar van zulke ellende, maar ik heb er recht op en reken maar dat ik ze eraan zal helpen herinneren.' Hij gooide zijn doek op de tapkast en wees met een vinger ter grootte van een worst naar mij in de hoop op bijval. 'Het is ook jouw halve oker, vriend. Je houdt je aardig koest voor iemand die door koningin en vaderland in de steek gelaten is.'

Wat moest ik zeggen? De Grootkanselier deed wat hij wilde en de tirades van een éénogige ex-piekenier zouden hem niet op andere gedachten brengen. Ik gromde nietszeggend. Adeline,

zo stil en klein als haar man groot en luidruchtig was, kwam de keuken uit en stak me met een glimlachje een bord toe. Ik beantwoordde het eerste en pakte het tweede aan. Adolphus ging door met zijn onsamenvangende verhaal, maar ik lette niet op hem en richtte mijn aandacht op de eieren. We waren al vijftien jaar vrienden omdat ik hem zijn praatzucht vergaf en hij mij mijn zwijgzaamheid.

Ik begon het effect van de adem te merken. Mijn zenuwen werden stabiel, mijn zicht scherper. Ik propte het zwarte brood in mijn mond en dacht na over het werk dat me te wachten stond. Ik moest mijn mannetje van het douanekantoor opzoeken – hij had me twee weken geleden echte passen beloofd, maar was de belofte nog niet nagekomen. Verder waren er de gebruikelijke rondjes langs de distributeurs die bij mij inkochten, louche barkeepers, kleine venters, pooiers en drugsdealers. 's Avonds moest ik naar een feestje op de Hoogten van Kor – ik had Yancey de Rijmer gezegd dat ik vóór zijn avondoptreden langs zou komen.

Inmiddels had de zuiplap kans gezien Adolphus' stortvloed aan quasi-coherente burgerlijke achterklap te onderbreken. 'Iets over het kleintje gehoord?'

De reus en ik wisselden een bezorgde blik. 'Aan de kit heb je geen flikker,' zei Adolphus terwijl hij zijn poetswerk hervatte. Drie dagen eerder was de dochter van een dokwerker verdwenen uit een steeg bij haar huis. Sindsdien was 'Kleine Tara' zo'n beetje het gesprek van de dag geworden onder de bevolking van Laagstad. Het vissersgilde had een beloning uitgelooft, de Kerk van Prachetas had een dienst aan haar opgedragen en zelfs de stadswachten hadden hun lethargie voor een paar uur opgeschort om op deuren te bonzen en in putten te kijken. Ze hadden niets gevonden, en tweeënzeventig uur is lang voor een kind om vermist te blijven in de dichtstbevolkte vierkante mijl in het Keizerrijk. Zo Śakra het wilde was het meisje ongedeerd, maar ik durfde er mijn niet uitbetaalde halve oker niet onder te verwedden.

De herinnering aan het kind veroorzaakte een klein wonder: ze

snoerde Adolphus de mond. Ik at mijn ontbijt in stilte op, schoof mijn bord opzij en kwam overeind. ‘Als er berichten komen, bewaar ze voor me – ik ben vanavond terug.’

Adolphus zwaaide me na.

Ik stapte de chaos van Laagstad rond het middaguur in en liep oostwaarts naar de dokken. Een straat voorbij de Graaf stond Mac de Jongen, pooier en zwaardvechter zonder weerga, fronsend tegen de muur geleund een sigaret te rollen. Eén meter vijfenzestig lang, donkere ogen in een gezicht vol vervaagde littekens die hij aan duels had overgehouden, en als altijd was zijn verschijning tot in de puntjes verzorgd, van de brede rand van zijn hoed tot het zilveren gevest van zijn rapier. Hij hing tegen de bakstenen met een uitdrukking die een mengeling was van gewelddadigheid en een intense apathie.

In de jaren nadat hij zich in de buurt had gevestigd, was Mac er bij de gratie van zijn vaardigheid met het zwaard en de onvoorwaardelijke toewijding van zijn hoeren, die tot op de laatste vrouw zo verliefd op hem waren als een moeder op haar eerstgeborene, in geslaagd een klein territorium voor zichzelf te bevechten. Ik dacht vaak dat Mac het makkelijkste baantje had dat je in Laagstad kon krijgen; het leek er vooral uit te bestaan te voorkomen dat zijn tippelaarsters elkaar vermoordden in hun strijd om zijn attenties, maar afgaande op de boze blik die op zijn gezicht geëtst stond zou je dat niet zeggen. Vanaf het moment dat hij zijn activiteiten was begonnen, verkeerden we op vriendschappelijke voet met elkaar; we gaven elkaar inlichtingen door en verleenden elkaar zo nu en dan een dienst.

‘Mac.’

‘Warden.’ Hij bood me zijn sigaret aan.

Ik stak hem aan met een lucifer die ik achter mijn riem vandaan haalde. ‘Hoe is het met de meisjes?’

Hij schudde wat tabak uit zijn buidel en begon aan een nieuw sjekkie. ‘Door dat verdwenen kind zijn ze erger van de leg dan een toom kippen. Rooie Annie hield iedereen de halve nacht

uit hun slaap met haar gehuil, tot Euphemia haar met een roede achterna ging.'

'Het zijn teergevoelige meiden.' Ik zocht in mijn ransel en gaf hem steels zijn bestelling. 'Nog iets gehoord over Eddie de Flamoës?' vroeg ik, refererend aan een rivaal van hem die eerder die week uit Laagstad was verjaagd.

'Hij werkt op een steenworp afstand van het hoofdkwartier en denkt dat-ie de kit niet hoeft te betalen? Eddie is te stom om adem te halen. Hij haalt het einde van de winter niet – ik verwed er een zilverstuk om.' Met één hand rolde Mac zijn sigaret en met zijn andere stopte hij het pakketje in zijn achterzak.

'Die weddenschap ga ik niet aan.'

Mac stak de peuk losjes tussen zijn grijnzende lippen. Vanaf onze post sloegen we de verkeersstroom gade. 'Heb je die passen al?' vroeg hij.

'Ik ga vandaag mijn mannetje opzoeken. Ik heb gauw iets voor je.'

Hij gromde iets wat goedkeuring had kunnen zijn en ik draaide me om om te gaan.

'Weet je dat Hazenlip z'n jongens aan de oostkant van het kanaal aan het leuren zijn?' Hij inhaleerde en blies perfecte rookringen uit die achter elkaar aan de zachte lucht in dreven. 'De meiden hebben zijn ploeg de afgelopen week zo nu en dan gezien.'

'Ik weet het. Hou je haaks, Mac.'

Hij zette zijn dreigende blik weer op.

De rest van de middag was ik bezig producten af te leveren en boodschappen te doen. Mijn douaneofficier leverde uiteindelijk de passen, maar afgaande op het tempo waarmee zijn verslaving aan koboldsadem voortschreed, zou het best de laatste keer geweest kunnen zijn dat hij iets voor me kon doen.

Tegen de tijd dat ik klaar was, was het vroeg in de avond en ik ging langs bij mijn favoriete straatstalletje voor een portie rundvlees in chilisaus. Ik moest nog naar Yancey voor zijn optreden

– hij zou een uitvoering geven voor een aantal over het paard getilde aristocraten in de buurt van de Oude Stad, en het was een stevige wandeling. Om tijd te winnen nam ik een sluiproute door een steeg en daar zag ik iets dat me zo abrupt deed stilstaan dat ik bijna mijn evenwicht verloor.

De Rijmer moest maar wachten. Voor me lag het lichaam van een kind, in een afschuwelijke houding verdraaid en gewikkeld in een laken dat doordrenkt was met bloed.

Zo te zien had ik Kleine Tara gevonden.

Ik gooide mijn avondmaal in het rooster van een riool. Mijn eetlust was plotseling verdwenen.

## 2

Het kostte me een paar seconden om de balans op te maken. De ratten van Laagstad zijn een schaamteloos zootje, dus het feit dat haar lijk intact was suggereerde dat ze er nog niet lang lag. Ik zakte op mijn hurken en legde een hand op haar frêle borst. Koud. Ze moest al een tijdje dood zijn geweest voor ze hier werd neergegoot. Van dichtbij kon ik de vernederingen die haar kwelgeest haar had aangedaan beter zien en ik huiverde en schoof achteruit, waarbij ik een vreemde lucht rook, niet de ziekelijke zoete geur van rottend vlees, maar bijtend, alchemistisch, scherp achter in mijn keel.

Ik liep de steeg uit naar de hoofdstraat en wenkte een paar straatschoffies die vlakbij onder een luifel stonden te lanterfanten. Onder de lagere klassen heeft mijn naam enige invloed en ze meldden zich opgewonden, alsof ze verwachtten dat ik ze bij een of ander plan ging betrekken. Ik gaf de dommer uitziende van de twee een kopermunt en vroeg hem een stadswacht te gaan halen. Toen hij de hoek om was, wendde ik me tot de ander.

Ik voorzie de halve stadswacht van Laagstad van hoeren en aangelengd bier, dus die zouden geen problemen opleveren. Maar een moord van dit kaliber vereiste de aandacht van een agent en degene die ze zouden sturen zou stom genoeg kunnen zijn om mij als verdachte te beschouwen. Ik moest mijn handelswaar zien kwijt te raken.

De jongen keek naar me op; diepliggende bruine ogen in een bleek gezicht. Zoals de meeste straatkinderen was hij een mengmoes; trekken van de drie volkeren van Rigun vermengd met wie weet hoeveel vreemde rassen. Zelfs naar de maatstaven van

de bezitslozen was hij pijnlijk mager; de vossen die hij droeg bij wijze van kleding konden de benig uitstekende schouderbladen en ellebogen niet verhullen.

‘Weet je wie ik ben?’

‘Jij bent Warden.’

‘Weet je de Waggelende Graaf te vinden?’

Hij knikte, zijn donkere ogen wijd opengesperd, maar helder. Ik stak hem mijn tas toe. ‘Geef dit aan de cycloop achter de bar. Zeg maar tegen hem dat ik heb gezegd dat je een zilverstuk van hem krijgt.’

Hij greep ernaar en ik plantte mijn vingers in zijn nek. ‘Ik ken iedere hoer, zakkenroller, junk en messentrekker in Laagstad en ik weet hoe je eruitziet. Als mijn pakketje niet op me ligt te wachten, kom ik je opzoeken. Begrepen?’ Ik kneep harder.

Hij gaf geen krimp. ‘Ik bennie vals.’ Het koele zelfvertrouwen in zijn stem verraste me. Ik had het juiste straatjoch uitgezocht.

‘Wegwezen dan.’ Ik liet de tas los en hij rende de hoek om.

Ik ging de steeg weer in en terwijl ik wachtte tot de kit zou komen opdrijven, rookte ik een sigaret. Ze deden er langer over dan ik had verwacht, gezien de ernst van de situatie. Het is verontrustend te ontdekken dat je lage dunk van de arm der wet nog steeds te optimistisch is. Twee opgerookte sigaretten later kwam de eerste jongen terug met twee stadswachten op sleeptouw.

Ik kende ze vaag. De ene was nog fris, pas zes maanden bij de wacht, maar de andere betaalde ik al jaren smeergeld. Afwachten hoeveel ik daaraan zou hebben als de dingen een ranzige wending namen. ‘Hallo, Wendell.’ Ik stak mijn hand uit. ‘Goed je weer te zien, zelfs onder deze omstandigheden.’

Wendell schudde hem energiek. ‘Insgelijks,’ zei hij. ‘Ik had gehoopt dat de jongen loog.’

Daar viel niet veel op te zeggen. Wendell knielde neer naast het lichaam, waarbij zijn maliënkolder door de modder sleepte. Achter hem vertoonde zijn jongere collega het soort bleekheid dat voorafgaat aan braken. Wendell riep hem over zijn schouder

een verwijt toe. 'Niks daarvan. Je bent een stadswacht, verdomme – wees een vent.' Hij wendde zich weer naar het lijk, niet wetend wat hij nu moest doen. 'Ik denk dat ik maar een agent moet oproepen,' zei hij half vragend tegen me.

'Lijkt mij ook.'

'Ren terug naar het hoofdkwartier,' commandeerde Wendell zijn ondergeschikte, 'en zeg dat ze een kille moeten sturen. Laat ze er maar twee sturen.'

De stadswacht handhaaft de gebruiken en wetten van de stad – als ze niet betaald worden om een oogje toe te knijpen – maar een onderzoek instellen naar een misdaad gaat hun pet min of meer te boven. Als de moordenaar niet met een bebloed mes over het lijk gebogen staat, heb je weinig aan ze. Als er een misdaad wordt gepleegd die een belangrijk iemand treft, wordt er een agent van de Kroon gestuurd, die officieel belast is met de taak het recht van de Troon uit te voeren. De killen, de ijspegels, de sneeuwmannen of de grijze duivels, noem ze hoe je wilt, maar buig je hoofd als ze langslopen en geef direct antwoord als ze je iets vragen, want de killen zijn de wacht niet en als er iets gevaarlijker is dan een incompetente politiemacht, dan is het een competente. Normaal zou een gedumpte lijk in Laagstad hun aandacht niet waard zijn – een feit dat wonderen doet voor het moordcijfer – maar dit was geen zuiplap die in een plas verdronken was of een neergestoken junk. Hier zouden ze een agent op afsturen.

Een paar minuten later verscheen er een kleine ploeg stadswachten op het toneel. Twee begonnen het gebied af te zetten. De anderen stonden er gewichtig bij te kijken. Ze slaagden er niet bepaald in, maar ik had het hart niet dat tegen ze te zeggen.

Omdat het wachten hem verveelde, of omdat hij de nieuwkomers wilde overtuigen van zijn gewichtigheid, besloot Wendell een poging tot politiewerk te doen. 'Waarschijnlijk een of andere ketter,' zei hij terwijl hij aan zijn twee kinnen krabde. 'Kwam op weg naar de Kireense Buurt door de dokken, zag het meisje en...' Hij maakte een fel gebaar.

‘Ja, ik heb gehoord dat dat schering en inslag is.’

Zijn collega deed ook een duit in het zakje; zijn babyface zag er ellendig uit en zijn adem stonk zwaar naar ingeslikte gal. ‘Of een Eilander. Je weet wat voor gasten dat zijn.’

Wendell knikte wijs. Dat wist hij, ja.

Ik heb gehoord dat ze in sommige nieuwere inrichtingen de gekken en de imbecielen routinewerk laten doen, zoals knopen aan bergen stof zetten, vanuit de gedachte dat zulke nutteloze arbeid als balsem voor hun verwarde geest werkt. Ik vraag me soms af of de stadswacht geen uitbreiding van die therapie op een veel grotere schaal is, een uitgebalanceerd sociaal programma bedoeld om hen die op een laag niveau functioneren de illusie te geven dat hun bestaan zin heeft.

Maar ik mocht het niet bederven voor de patiënten. Deze uitbarsting van inzicht leek Wendell en zijn ondergeschikte uitgeput te hebben en ze vervielen in stilzwijgen.

De herfstavond joeg de laatste rafels daglicht weg achter de skyline. Het geluid van eerlijke handel, voor zover zoiets bestaat in Laagstad, maakte plaats voor een nerveuze stilte. In de omliggende huurkazernes had iemand een vuur aangemaakt en de houtrook maskeerde de geur van het lichaam vrijwel helemaal. Ik rolde een sigaret om de rest te verdrijven.

Je kon ze al voelen aankomen voor je ze zag; de opeengepakte mensenmassa's van Laagstad schoten voor hen weg als drijfhout voor een vloedgolf. Een moment later kon je ze onderscheiden in de beweging van de menigte. De ijspegels beroemen zich op de uniformiteit van hun kostuums, ieder van hen een inwisselbaar lid van het kleine leger dat macht uitoefent over de stad en het grootste gedeelte van de staat. Een ijsgrijze, enkellange wijde jas met een opgezette kraag en een bijpassende breedgerande hoed. Een kort zwaard met een zilveren gevest aan de riem, zowel een wonder van esthetiek als een perfect instrument om geweld mee te bedrijven. Een donker juweel gevat in een zilveren zetting aan de hals – het Oog van de Kroon, officieel symbool van hun au-

toriteit. Van top tot teen de personificatie van orde, een gebalde vuist in een fluwelen handschoen.

Al zou ik het nooit hardop zeggen, al schaamde ik me voor de gedachte alleen al, ik kon niet liegen – ik miste dat verdomde uniform.

Crispin herkende me al vanaf het einde van de straat en zijn gezicht verhardde zich, maar hij vertraagde zijn pas niet. Hij was in vijf jaar niet veel veranderd. Hetzelfde aristocratische gezicht dat me aankeek vanonder zijn hoed, dezelfde kaarsrechte houding die stilzwijgend getuigde van een jeugd onder de hoede van dansmeesters en etiquetteleraren. Zijn bruine haar was wat teruggeweken, maar de lijn van zijn neus bazuinde nog steeds de lange geschiedenis van zijn bloed naar iedereen die het wilde zien. Ik wist dat hij het betreurde dat ik hier was, net zoals ik het betreurde dat hij erbij geroepen was.

De ander herkende ik niet – hij moest nieuw zijn. Net als Crispin had hij de neus van een Rouender, lang en arrogant, maar zijn haar was zo blond dat het naar wit neigde. Met uitzondering van zijn platina haardos leek hij het archetype van een agent: zijn blauwe ogen onderzoekend maar zonder schrandereheid, het lichaam onder zijn uniform hard genoeg om je te overtuigen van zijn dreiging, ervan uitgaande dat je niet wist waar je op moest letten.

Bij de ingang naar de steeg hielden ze halt. Crispins blik schoot over het tafereel, bleef even kort op het bedekte lijk rusten voor hij zich op Wendell vestigde, die stijf in de houding zijn beste vertolking van een dienaar van de arm der wet stond te geven. ‘Wachter.’ Crispin knikte kort. De tweede agent, nog steeds naamloos, met zijn armen stevig over elkaar geslagen en iets van een zelfvoldane grijns op zijn gezicht, nam zelfs die moeite niet. Nu hij het protocol voldoende in acht had genomen, wendde Crispin zich tot mij. ‘Jij hebt haar gevonden?’

‘Veertig minuten geleden, maar ze lag er toen al een tijdje. Hij heeft haar hier gedumpt toen hij klaar met haar was.’

Crispin liep langzaam de plaats delict rond. Een houten deur gaf toegang tot een leegstaand gebouw halverwege de steeg. Hij bleef staan en legde zijn hand ertegen. 'Denk je dat hij hierlangs is gekomen?'

'Niet noodzakelijkerwijs. Zo'n klein lijk had hij kunnen verstoppen – een kleine kist, misschien een leeg biervat. 's Avonds komt er niet veel verkeer door deze straat. Je zou het kunnen laten vallen en zo doorlopen.'

'Een zaakje van het Syndicaat?'

'Wat denk je zelf? Een ongerept kind doet vijfhonderd okers in de kooien van Bukhirra. Geen slavenhaler zou zo stom zijn om zijn winst te verspelen en als hij dat wel was, zou hij wel een betere manier weten om zich van het lijk te ontdoen.'

Naar de smaak van Crispins ondergeschikte was er nu meer dan genoeg eerbied betoond aan een vreemdeling in een rafelige jas. Hij slenterde naar ons toe, overlopend van de arrogantie die je krijgt als iemand zijn aangeboren superioriteitsgevoel bevestigt ziet door het verwerven van een openbaar ambt. 'Wie is dat? Wat was hij aan het doen toen hij het lijk vond?' Hij grijnsde me minachtend toe en ik moest toegeven: hij had verstand van minachtend grijnzen. Hoe alomtegenwoordig ook, het is een gezichtsuitdrukking die het niet iedereen gegeven is onder de knie te krijgen.

Maar ik reageerde er niet op en hij richtte zich tot Wendell. 'Waar zijn zijn persoonlijke bezittingen? Wat heb je gevonden toen je hem fouilleerde?'

'Nou, meneer,' begon Wendell en zijn Laagstadse accent werd zwaarder. 'Aangezien hij degene was die de stadswacht erbij riep, dachten we... ik bedoel...' Met de rug van zijn dikke hand veegde hij langs zijn neus en hoestte een antwoord op. 'Hij is niet gefouilleerd, meneer.'

'Is dat wat bij de stadswacht doorgaat voor een onderzoek? Er staat een verdachte naast een vermoord kind en jij staat naast het lijk een gezellig praatje met hem te maken? Doe je werk en fouilleer die vent!'

Er verscheen een blos op Wendells domme gezicht. Hij haalde verontschuldigend zijn schouders op en begon op mijn kleren te kloppen.

‘Dat is niet nodig, agent Guiscard,’ kwam Crispin tussenbeide. ‘Dit is... een oude collega. Hij is boven alle verdenking verheven.’

‘Alleen in deze zaak, verzeker ik je. Agent Guiscard heet je? Vooruit, agent Guiscard, fouilleer me maar. Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn. Wie zegt dat ik dat kind niet heb ontvoerd, verkracht, gemarteld en haar lijk heb gedumpt en toen een uur heb gewacht alvorens de stadswacht erbij te roepen?’

Guiscards gezicht werd donkerrood, een vreemd contrast met zijn haar. ‘Wat zijn we toch geweldig, hè? Dat soort gevatheid hoort vast standaard bij je afkomst.’ Guiscard balde zijn vuist. Mijn grijns werd nog breder.

Crispin kwam tussenbeide en begon bevelen te blaffen. ‘Niks daarvan. We hebben werk te doen. Agent Guiscard, ga terug naar het Zwarte Huis en laat ze een ziener sturen. Als je er vaart achter zet, heeft hij misschien nog tijd om iets op te pikken. De rest van jullie: zet het gebied af. Over tien minuten staan hier zeker vijftig mensen en ik wil niet dat ze de plaats delict overhoop halen. En in Śakra’s naam, laat een van jullie de ouders van dat arme kind gaan zoeken.’

Guiscard wierp me een kansloze boze blik toe en stampte weg. Ik schudde wat tabak uit mijn buidel en begon een sigaret te rollen. ‘Fijn lastpak, die nieuwe partner van je. Van wie is hij nu weer een neefje?’

Crispin glimlachte half. ‘Van de Graaf van Grenwick.’

‘Goed te zien dat alles bij het oude blijft.’

‘Hij is niet zo erg als hij lijkt. Je was hem aan het uitlokken.’

‘Hij laat zich gemakkelijk uitlokken.’

‘Jij ook. Ooit.’

Daar had hij waarschijnlijk gelijk in. Met het klimmen der jaren was ik milder geworden, of dat dacht ik tenminste graag. Ik bood mijn ex-partner de sigaret aan.

‘Ik ben gestopt – ik kreeg geen lucht meer.’

Ik klemde de peuk tussen mijn lippen. De jaren van vriendschap lagen ongemakkelijk tussen ons in.

‘Als je iets ontdekt, kom je naar mij toe. Je doet niets op eigen houtje,’ zei Crispin en het klonk alsof het het midden hield tussen een verzoek en een eis.

‘Ik los geen misdaden op, Crispin, want ik ben geen agent.’ Ik streek een lucifer af langs de muur en stak mijn sigaret aan. ‘Daar heb jij voor gezorgd.’

‘Daar heb je zelf voor gezorgd. Ik heb alleen maar toegekeken toen je viel.’

Dit gesprek had lang genoeg geduurd. ‘Er hing een geur om het lijk. Het zal nu wel weg zijn, maar het is de moeite waard het na te gaan.’ Ik kon mezelf er niet toe zetten hem succes te wensen.

Er was zich een menigte toeschouwers aan het verzamelen toen ik de dekking van de steeg verliet; het schrikbeeld van menselijke ellende is altijd een populaire trekpleister. De wind was aange trokken. Ik trok mijn jas stevig om me heen en versnelde mijn pas.